

K stanoviskám nedôstojnej prezentácie Romboidu na vlašnej Bibliotéke

„Požadujeme zodpovedné posúdenie nášho návrhu na osamostatnenie Romboidu ako periodika nezávislého od spisovateľských zoskupení a ich predstaviteľov so zdanlivo samozrejmyými publikačnými nárokmi,“ akcentovala rozhorčená S. Repar vo svojom stanovisku, reagujúc na výberové konanie na miesto šéfredaktora Romboidu, ktoré si v zmysle Zákonníka práce „dovolila“ vyhlásiť Asociácia organizácií spisovateľov Slovenska (AOSS), vydávajúca tento časopis vyše dvadsať rokov (konkrétne od čísla 8/1993), čím (ne)vedome odhalila najvyšš ignorantský postoj k svojmu zamestnávateľovi, ku ktorému nikdy neprechovávala aspoň elementárnu slušnosť, tobôž lojalitu, nie div, že si zvolila redakčný tím prakticky bez jeho vedomia, nedbajúc ani na jeho formálny súhlas, že sa neunúvala dostaviť na konkurz a obhájiť si post šéfredaktorky, namiesto dôstojnej prezentácie Romboidu na knižnom veľtrhu Bibliotéka 2016 radšej rozpútala v mene „profesionálnej slobody a vznešených cieľov“ žltovú kampaň a nenechala na údajne „arogantnom, nekompetentnom“ vydavateľovi ani suchej nitky, čo by akokoľvek blahosklonný zamestnávateľ musel označiť za hrubo porušenú pracovnú disciplínu a zaraz ju prepustiť z pracovného pomeru za znevážené meno, v danej situácii ma teda vôbec neprekvapilo, že svojou bezostyšnou požiadavkou zašla príďaleko, že si prečudesne vysvetľuje slobodu, ktorá v prvom rade predpokladá schopnosť niest zodpovednosť za (ne)uvážené činy, keby sa totiž nedala zaslepiť zlosťou a vzdorovitosťou, keby postupovala s čo i len štipkou súdnosti a verejne proklamovanej sebestačnosti, nesiahala by kradmou rukou na cudzí časopis, ale svojpomocne si založila svojbytné periodikum, keď už nedokáže dovidieť za vlastné ambície a osobné plány, na prirodzené potreby vydavateľa, ktorý sa po rokoch prostredníctvom drvivej väčšiny členov Rady AOSS rozhodol zviest boj za svoj publikačný priestor, za spoločnú platformu šiestich členských organizácií AOSS (Klub nezávislých spisovateľov, Klub spisovateľov literatúry faktu, Obec spisovateľov Slovenska, Slovenské centrum PEN, Spoločnosť maďarských spisovateľov a Spolok ukrajinských spisovateľov), najmä keď si v súlade so stanovami, resp. preambulou už vyše dvadsať rokov kladie za cieľ presadzovať záujmy slovenskej literatúry a literárnu tvorbu národnostných menšín žijúcich na území Slovenskej republiky, nie je predsa mysliteľné, aby sa šéfredaktor akéhokoľvek časopisu neunúval zasväcovať do obsahu jednotlivých čísel ani svojho zástupcu,

aby sa vydavateľ, ktorý zaň podľa tlačového zákona zodpovedá, dozvedel o publikovaných príspevkoch až v okamihu, keď chytí printovú verziu do rúk, v tomto zmysle aj R. Passia trafil klinec po hlavičke poznámkou, že AOSS nevystupovala v úlohe štandardného vydavateľa, inak by sa s ním veľkodušne nerozlúčila finančnou odmenou a najmä by zaprotestovala proti zavádzajúcim, tendenčným výrokom, ktoré vyslovil 7. júla 2015 v rozhovore pre *Sme*, hlboko dotknutý, že sa bývalí podpredsedovia opovážili namietnuť proti jeho úzkoprsej koncepcii, šitej na mieru literárnym vedcom a vonkoncom nezodpovedajúcej potrebám členských organizácií AOSS, nekompromisný zamestnávateľ by mu ani na chvíľu nedovolil zabudnúť na redakčnú kanceláriu v budove na Laurinskej ulici, kde sa prakticky neobťažoval zdržiavať, a už vôbec by nemusel po jeho definitívnom odchode z funkcie svojpomocne dávať do poriadku príručný sklad ledbolo zahádzaný recenznými výtlačkami a remitendou...

Niekdajšie vedenie AOSS nepochybne zverovalo v roku 2010 svoj časopis do rúk literárne mu vedcovi z Ústavu slovenskej literatúry v nádeji, že sa akademicko-spisovateľské vzťahy budú jeho zásluhou odvíjať na profesionálnej úrovni, že sa zhostí svojej úlohy ako rozhládený a naslovovzatý odborník, otvorí periodikum spisovateľom-členom tej či onej spisovateľskej organizácie AOSS a zároveň zabezpečí svojim kolegom adekvátne podklady na literárny výskum, že sa spoločne podujmú na základe objektívnych hodnotiacich kritérií podchytiť, rozanalyzovať a ukotviť našu súčasnú literárnu produkciu v teoretických štúdiách pomocou zaužívaných či adaptovaných literárnovedných postupov a akúkoľvek kritiku podložia presvedčivými argumentmi, aby sa nedalo pochybovať o jej nestrannosti, žiaľ, dobrý úmysel sa minul s účinkom, lebo *Romboid* sa čoskoro vyprofiloval na čisto akademický časopis publikujúci prevažne ťažko stráviteľné výtvary písané metajazykom nezrozumiteľným širšej čitateľskej verejnosti a na dôvažok sa z obálky vytratilo jeho logo, čo ani pri dobrej vôli nemožno považovať za premyslený a už vôbec nie reklamný ťah, mimochodom, vážne by ma zaujímali konkrétne výsledky vedecko-výskumnej činnosti niekdajšieho šéfredaktora *Romboidu* a jeho blízkych spolupracovníčok za posledné obdobie, keď vládu neprezieravo mrhať drahocennou energiou a tvorivými silami na nezmyselné žabomyšie vojny a brutálne útoky svedčiace o totálnej absencii nadhľadu, prehľadu i rozhládu, akoby sa nepotrebovali plne koncentrovať na zmysluplnú prácu, na parciálne či komplexnejšie literárne štúdie, ktoré si predsa len vyžadujú absolútnu sústredenosť, húževnatosť, vytrvalosť a anjelskú trpezlivosť, keď sa nehanbia bezcitne atakovať vydavateľa, veľkodušne im poskytujúceho na seba pre-

zentáciu vlastný publikačný priestor, a štylizovať sa do pózy trucovitého rozmazaného dieťaťa, navôkol metajúceho hromy-blesky v urputnom úsilí vydupať si cudziu hračku, aj keby sekery z neba padali...

Krátko pred nehanebnou prezentáciou Romboidu na Bibliotéke, ktorá sa zvrhla na štvavú kampaň, prebiehal konkurz na miesto šéfredaktora časopisu, do ktorého sa okrem sklamaných redakčných spolupracovníkov vtedajšej šéfredaktorky prihlásil Jaroslav Vlnka, literárny kritik a spisovateľ, vyše pätnásť rokov pôsobiaci aj ako vysokoškolský pedagóg a prednášajúci medzivojnovú i súčasnú literatúru, a predložil výberovej komisii najucelenejšiu, najpozoruhodnejšiu koncepciu ďalšieho rozvoja asociačného časopisu, ktorý hodlá otvoriť slovenským autorom literárnych textov rozmanitých žánrov, prekladateľom i spisovateľom národnostných menšín, nielen známym osobnostiam na literárnom poli, ale aj mladým talentom v snahe podporovať ich umelecký rast, nehovoriac o jeho zámeroch v oblasti umeleckej reflexie tvorivých výstupov, rezonancie nových umeleckých a myšlienkových prúdov či konfrontácie, teda názorových polemík v konštruktívnom duchu, čo každé periodikum potrebuje ako soľ, ako štipku exotického korenia, ak má upútať čitateľov iskrivými myšlienkami, vtipnými bonmotmi, zaujímavými témami, poučiť aj pobaviť, nestráca zo zreteľa ani päťdesiatročnú históriu časopisu, v rámci spomienkových návratov zamýšľa prinášať medailóny autorov, čo sa zaslúžili o jeho rozvoj, prehliť slovensko-české literárne vzťahy, ba nebráni sa ani myšlienke približovať v rubrike *Správy* kultúrno-literárnu činnosť Asociácie organizácií spisovateľov Slovenska, aby ju zviditeľnil z pravého zorného uhla na rozdiel od predchádzajúcich šéfredaktorov, skrátka, disponuje všetkými predpokladmi a schopnosťami zabezpečiť kontinuálne vydávanie časopisu, dokázať zarytým pochybovačom, že pod strechou AOSS mu nehrozí nijaký kolaps ani pokles kvality, že naozaj možno premostiť zdanlivo nepreklenuteľnú priepasť a korektne vychádzať aj s kolegami z akademickej obce či z iných spisovateľských organizácií, keďže netrpí hlboko zakorenenými predsudkami brzdiacimi v tvorivom rozlete, rešpektuje aj odlišné názory a s otvorenou náručou víta každú zmysluplnú spoluprácu obohacujúcu literárnu činnosť, čo sa bez najmenších pochyb zanedlho odrazí v obsahovej náplni Romboidu...

Vladimíra KOMOROVSKÁ
predsedníčka AOSS